

Arrest

**nr. 44 098 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 37 082 van 18 januari 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 20 maart 2009 een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van 11 maart 2009 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds zijn genomen op 3 november 2008 te Samos, Griekenland. Op 4 juni 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Griekenland de overname van verzoeker met toepassing van artikel 40, § 1 van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties wordt Griekenland op basis van artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt op 14 september 2009 meegedeeld aan de Griekse autoriteiten.

Verzoeker werd per aangetekende brief op 15 september 2009 uitgenodigd om zich aan te melden op de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 september 2009. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan deze oproeping en werd daarom geacht afstand te hebben gedaan van asielaanvraag. Op 27 oktober 2009 is aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient op 4 november 2009 opnieuw een asielaanvraag in. Op 6 januari 2010 wordt verzoeker gehoord.

Op 13 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Op 17 januari 2010 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het beroep is verworpen op 18 januari 2010 bij arrest nr. 37 082.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A.A.U. geboren te (...) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 10/03/2009 en op 04/11/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 09/03/2009 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15/01/1995.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd. 14/09/2009 waarin wordt gesteld dat Griekenland verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 11/03/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen op 03/11/2008.

Betrokkene verklaart vanuit Kunar, Afghanistan via Iran en Turkije naar Griekenland te zijn gereisd. Reisdata heeft betrokkene niet gegeven. Hij verklaart een tweetal weken in Griekenland te zijn gebleven en vervolgens via Parijs naar België te zijn gekomen.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 10/03/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 15/01/1995 en dus minderjarig te zijn. Een leeftijdsbepaling dd. 24/03/09 d.m.v. een medisch onderzoek door het Universitair Ziekenhuis St.-Rafaël, departement tandheelkunde in Leuven gaf als resultaat dat betrokkene een leeftijd heeft "waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar" (beslissing meegedeeld op 07/05/2009). Op 25/06/2009 bezorgde betrokkene ons een originele taskara waaruit zou moeten blijken dat hij toch minderjarig is. In een verslag van 10/09/2009 werd besloten dat deze taskara niet in staat is om de leeftijdsbeslissing van 07/05/2009 te weerleggen, omwille van volgende reden:

"Overwegende dat [betrokkene] volgens de taskara [...] een leeftijd kan hebben tussen 16,01 jaar en 15,01 jaar; Overwegende dat de afwijkingen tussen de medische test en de [...] documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, dat er in casu een afwijking van 4,5 à 5,5 jaar is, die niet als redelijk kan aanvaard worden."

Op 04/06/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 04/08/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 14/09/2009.

Betrokkene werd schriftelijk opgeroepen om zich bij onze diensten aan te bieden op 24/09/2009. Betrokkene liet na om binnen de 15 dagen gevolg te geven aan deze oproeping. Het is wettelijk bepaald dat betrokkene hierdoor geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Aan de Griekse autoriteiten werd tevens meegedeeld dat betrokkene ondergedoken was, waardoor de transfertermijn verlengd werd tot 18 maanden. Op 04/11/2009 diende betrokkene een 2e asielaanvraag in bij onze diensten.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Gevraagd naar specifieke redenen waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden, verklaart betrokkene dat hij voor België heeft gekozen omdat zijn broer hier verblijft. Deze broer, A., S.U. (OV ...) verblijft sinds februari 2006 in België. Betrokkene leeft al verschillende jaren gescheiden van dit familielid. Het aangehaalde familielid in België is meerderjarig. Hij behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. De afhankelijkheid van betrokkene van de hulp (financieel, medisch...) van dit familielid in België is eveneens niet bewezen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10§1 en art. 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, nu verweerder de bestreden beslissing heeft genomen zonder het arrest van de Raad van State af te wachten aangezien een cassatieberoep is ingesteld tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van 10

september 2009 waarbij wordt gesteld dat de voorgelegde Taskara niet in staat is de leeftijdsbepaling van 7 mei 2009 te weerleggen terwijl de authenticiteit van de Taskara nergens wordt betwist door verweerder. Verzoeker is dan ook van mening dat de door hem aangevoerde middelen in zijn cassatieberoep ernstig en gegrond zijn.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste middel

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Op 24 oktober 2009 diende verzoeker een cassatieberoep tot nietigverklaring in bij de Raad van State van de beslissing van de Dienst Voogdij dd. 10 september 2009 waarbij gesteld wordt dat de door verzoeker neergelegde taskara niet in staat is de leeftijdsbeslissing van 7 mei 2009 te weerleggen aangezien in casu een afwijking van 4,5 a 5,5 jaar niet als redelijk kan aanvaard worden.

Op 25 juni 2009 legde verzoeker inderdaad een originele taskara voor welke vermeldt dat hij geregistreerd is als 14-jarige in 1386 (vanaf 21/03/2007 tot 20/03/2008). Volgens de taskara kan de geboortedatum van verzoeker zich aldus situeren tussen 21 maart 1993 en 20 maart 1994. Uit het origineel van de taskara blijkt duidelijk dat verzoeker momenteel nog steeds minderjarig is.

Bovendien luidde het advies van de Federale Politie, Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden, omtrent de authenticiteit van het document als volgt: "Het document stemt overeen met onze persoonlijke documentatie."

Gezien een nationaal identiteitsbewijs méér bewijswaarde heeft dan een medisch onderzoek¹ en de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde taskara nergens in de beslissing van de Dienst Voogdij in vraag gesteld wordt, heeft verzoeker meer dan voldoende redenen om aan te nemen dat de door hem aangevoerde middelen in zijn cassatieberoep ernstig en gegrond zijn.

De bestreden beslissing miskent dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur nu zij niet eens het arrest van de Raad van State heeft afgewacht om een duidelijk zicht te krijgen op het dossier van verzoeker. Integendeel is de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het Dublinonderzoek bij de door haar genomen beslissing er van uit gegaan dat verzoeker meerderjarig is zonder oog te hebben voor de specifieke problematiek van verzoeker gezien zijn minderjarige (jonge) leeftijd."

3.2 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

3.3 In de nota met opmerkingen merkt verweerder terecht op dat verzoeker heeft nagelaten aan te duiden welke beginselen van behoorlijk bestuur worden geacht geschonden te zijn door de bestreden beslissing waardoor het middel onontvankelijk is.

Ten overvloede verwijst de Raad naar het arrest nr. 37 082 van 18 januari 2010 en het daarin gestelde dat de procedure bij de Raad van State geen schorsende werking heeft. Overeenkomstig het "privilège du préalable" wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang deze niet wordt vernietigd of ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken dient bijgevolg niet te wachten op een uitspraak van de Raad van State alvorens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen nemen.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Tweede middel: genomen uit de schending van artikel 15 van de Dublinverordening en schending van artikel 8 van het EVRM.

- Artikel 15 van de Dublinverordening voorziet immers dat*

"Iedere lidstaat kan gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronde. Ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling. In dat geval

behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven"

Verzoeker verklaart dat hij voor België gekozen heeft omdat zijn broer, A.S. U. (O.V. 5.876.460) hier in België verblijft sinds 2006. Aan A.S. U. werd door het CGVS op 2 juni 2008 de status van subsidiaire bescherming toegekend. Verzoeker verbleef tot aan zijn opsluiting in het Centrum voor Illegalen te Merksplas steeds op hetzelfde adres als dat van zijn broer A.S. U., namelijk te (...). Verzoeker werd tevens door zijn broer financieel onderhouden.

Krachtens deze humanitaire clausule heeft de Belgische Staat aldus de mogelijkheid om de aanvraag van verzoeker te behandelen aangezien de broer van verzoeker hier legaal verblijft.

- Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privé-leven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat deze bepaling, waaraan geen exhaustieve definitie kan worden gegeven met name omvat: "l'intégrité physique et morale d'une personne" en dat de garantie geboden door het artikel 8 in hoofdzaak is bestemd tot "assurer le développement sans ingérences extérieures de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables"².

De Raad van State heeft er eveneens aan herinnerd dat het zelfs niet nodig is om samen te leven opdat de gezinsbanden zouden beschermd zijn :

« Overwegende dat de motivatie van de aangevochten beslissing abstract en stereotiep is; dat zij niet aantoonde dat er enige aandacht werd besteed aan de concrete omstandigheden van de zaak; dat bovendien zij nalaat te preciseren dat waar het gezinsleven gekenmerkt moet worden door familiale reële en voldoende hechte banden tussen zijn leden, deze relaties verschillende vormen kunnen aannemen, waaronder een bezoekrecht dat geregeld wordt uitgeoefend (CEDH, arrest *BERREHAB* van 21 juni 1988); dat in dit opzicht de verzoeker bevestigt zonder tegengesproken te worden door de tegenpartij, dat hij de laatste jaren zijn gezin gemiddeld 10 maal per jaar bezocht heeft; dat tenslotte de intensiteit van de bestaande gezinsverbanden tussen verzoeker en zijn broer voldoende bewezen wordt door het feit dat verzoeker hem zijn minderjarige zoon heeft toevertrouwd » (RvS n° 105.432 van 9 april 2002).

Zie ook RvS nr 109.650 van 2 augustus 2002, dat een beslissing afkeurt van de DVZ waarbij de echtgenote van een man die een gevangenisstraf uitzat in België terug naar Spanje werd gezonden.

Zoals de Raad van State zeer pertinent er aan herinnerde : « de eerste paragraaf van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden waarborgt niet alleen het gezinsleven, zoals beperkend opgevat door de tegenpartij, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé leven; dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt, dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aanknoopt met anderen; dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft; » (RvS nr 101.547 van 6 december 2001).

De verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoeker maakt aldus op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privé-leven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat:

- zij "bij de wet is voorzien",
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en
- dat zij "in een democratische samenleving nodig is", d.w.z., "justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi"³.

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving"⁴.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak.

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel.

"Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionnel au but légitime recherché: qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle

de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale, »⁵,

De beoordeling van de verwijderingsmaatregel moet rekening houden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden zich zorgen hebben gemaakt over het tot stand brengen van een rechtvaardig evenwicht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé-en familiaal leven.

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM."

3.5 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

3.6 Verzoeker stelt dat hij voor België gekozen heeft omdat zijn broer hier verblijft sinds 2006 en aan wie op 2 juni 2008 de status van subsidiaire bescherming is toegekend. Verzoeker verblijft thans bij zijn broer en wordt door hem financieel onderhouden.

Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening bepaalt:

"1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."

Uit artikel 15 van de Dublin-II-Verordening blijkt bijgevolg dat de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (*in casu* België) op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van betrokkene kan behandelen mits toestemming van betrokkenen. Het is niet betwist dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen.

Verweerder is niet gebonden door het verzoek van verzoeker om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening stelt de Raad vast dat genoemde artikel niet geschonden kan zijn, nu dit artikel enkel betrekking heeft op een verzoek door een andere lidstaat en nu daarvan *in casu* geen sprake is. Dit artikel voorziet met andere woorden geen keuzemogelijkheid in hoofde van de asielzoeker.

Bovendien blijkt uit de beslissing waarom verweerder niet wenst in te gaan op dit verzoek van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *"Betrokkene leeft al verschillende jaren gescheiden van dit familielid. Het aangehaalde familielid in België is meerderjarig. Hij behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. De afhankelijkheid van*

betrokkene van de hulp (financieel, medisch...) van dit familielid in België is eveneens niet bewezen." Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat hij alvorens naar België te komen afhankelijk was van de hulp (financieel, medisch ...) van zijn broer in België. Een schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening kan niet worden aangenomen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 8 van het EVRM. Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), kan er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen broers en/of zussen gesproken worden indien, naast de afstammingsband en het effectieve karakter van de gezinsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid –alvorens hij naar België is gekomen- evenwel niet aan en betwist in zijn verzoekschrift geenszins het motief in de bestreden beslissing dat hij niet afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch, ...) van zijn broer in België. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn broer dusdanig is dat hij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM

Bovendien merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging van de overheid zou uitmaken in het privéleven van verzoeker. Verzoeker beschikt immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en de bestreden beslissing wijzigt zijn verblijfstoestand niet. Artikel 8 van het EVRM kan ook niet worden beschouwd als een vrijgeleide die toelaat asiel- en immigratiereglementering naast zich neer te leggen. Zelfs indien de bestreden beslissing al zou moeten worden beschouwd als een inmenging van de overheid in het privéleven van verzoeker (*quod non*) dan nog moet vastgesteld worden dat deze 'inmenging' mogelijk is overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM. De tussenkomst van de overheid is immers zowel in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als in de bepalingen van de Dublin-II-Verordening voorzien en is in een democratische samenleving noodzakelijk met het oog op de bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. De Dublin-II-Verordening leidt er immers toe dat voor elke asielzoeker duidelijk één land aangeduid wordt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag. Op deze wijze wordt voorkomen dat een vreemdeling gelijktijdig of achtereenvolgens asielaanvragen indient die door verschillende landen dienen onderzocht te worden wat tot gevolg zou hebben dat de behandelingstermijn van een asielverzoek zou oplopen waardoor de asielzoekers langer in onzekerheid zouden gelaten worden en waardoor de beschikbare middelen per land ook zouden dienen aangewend te worden ten aanzien van een groter aantal personen, wat de kwaliteit van de opvang en begeleiding in de verschillende landen niet ten goed zou komen. Verzoeker toont met zijn theoretische uiteenzetting ook geenszins aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is en stelt, gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing, ten onrechte dat geen rekening gehouden werd met zijn privé- en gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.7 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Derde middel, genomen uit de schending van artikel 3 van het EVRM,

Art. 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan een onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

De asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen als gevolg van het feit dat België zich niet verantwoordelijk acht voor de behandeling van de asielaanvraag die, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 10 §1 en artikel 18 § 7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003, aan de Griekse autoriteiten toekomt

Verzoeker zal aantonen dat de Belgische Staat de overname van verzoeker aan de Griekse autoriteiten niet correct heeft onderzocht en derhalve niet kon besluiten dat verzoeker geen risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat betrokkene volgens verwerende partij door de directe werking van de Europese richtlijnen wel degelijk de garantie heeft dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag kan indienen, is niet correct.

Uit recente berichten blijkt immers dat deze garanties op toegang tot de asielprocedure nog steeds niet corresponderen met de situatie ter plaatste. Tevens wordt gewezen op de zeer slechte / inhumane detentieomstandigheden en behandeling van asielzoekers in Griekenland.

1. Wat de asielprocedure betreft

Het UNHCR heeft zijn standpunt herbevestigd in zijn 'UNHCR observations on Greece as a country of asylum, December 2009 en verzoekt de lidstaten de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de Verordening nr. 343/2003 toe te passen, « In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU. UNHCR is ready to work with the Greek authorities to address the ongoing challenges and encourages EU Member States and institutions to lend their support to the endeavour. Until respect for international and EU refugee law principles is assured, however, UNHCR, cannot endorse the application of the Dublin II Regulation or other arrangements for transfer of asylum-seekers to Greece,

Een groot aantal rapporten die gepubliceerd werden door verschillende NGO's maken eneens gewag van grove leemten wat betreft de behandeling van de asielaanvragen en de opvangmogelijkheden in Griekenland en onderlijnen het risico op refolement en slechte behandeling. Op 10 november 2009 hebben vier NGO's, Vluchtelingenwerk Nederland, Finnish Refugee Advice Centre, Pro Asyl (Allemagne), Refugee and Migrant Justice (UK) een document opgesteld waarin de verschillende tekortkomingen aan het Europees Gemeenschapsrecht werden opgenomen en hebben dit document overgemaakt aan de Europese Commissie opdat deze een inbreukprocedure zou opstarten bij het Hof van Justitie van de Europese Unie. Dit document werd mede ondertekend door 19 NGO's⁶. Het document bestaat uit 68 pagina's en komt tot het volgende besluit: "Despite numerous appeals to Greece and to the European Commission, the Greek asylum system remains in a deplorable state. In this complaint we will demonstrate that, by failing to improve the appalling conditions for asylum seekers, Greece is blatantly violating the provisions of the EU asylum acquis, including some of the most fundamental principles upon which the EU is founded, such as the principle of non-refoulement, the right to asylum, and the right to human dignity. It is essential that Greece brings its law and practice into line with the EU asylum acquis. It is thus of the utmost importance that immediate action be taken by Greece as well as the European Commission to tackle the numerous problems that currently exist in Greece."⁷

2. Risico op refolement

De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, de heer Hammarberg, heeft een rapport opgesteld naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 4 februari 2009⁸. In dit belangrijk document wordt gesteld dat "The Commissioner has noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation. (...) However, the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection"⁹. Dit rapport geeft essentiële informatie weer over de readmission protocol tussen Griekenland en Turkije en duidt op het gebrek aan transparantie aan de grens tussen Griekenland en Turkije : "As regards in particular the Readmission Protocol (Law 3030/2002) that exists between Greece and Turkey the Commissioner calls upon the authorities of both countries to revisit promptly this agreement and introduce into it provisions that would provide clear safeguards for the effective protection of the human rights of all irregular migrants, including asylum seekers, with special attention being paid to unaccompanied minors. Moreover, the Commissioner recalls that Turkey adheres still to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe. This fact calls for, additionally the Greek authorities extreme cautiousness when proceeding to forced returns of irregular migrants to Turkey, In this context, the Commissioner urges also Greece to accede promptly to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights that, inter alia, proscribes the collective expulsion of aliens."¹⁰

Het gebrek aan transparantie van de politiek die aan de grens wordt gevoerd, wordt eveneens aangetoond door het volgende feit: "The Commissioner is also particularly concerned by reports by specialist NGOs of instances of 'secret detention by the Greek authorities of refugees who have entered Greece via its [Evros department] land border, without official registration of these individuals."

Ook het HRW stelt het volgende inzake het risico op refoulement: « Between August and September 2009, Human Rights Watch interviewed 16 migrants who had been arrested on Samos, Symi, and Chios Islands, and the port towns of Patras and Igoumenitsa. The Greek authorities transferred them to detention centers close to the land border with Turkey and held them in the border police stations of Soufli, Tichero, and Feres, as well as in the Venna and Fylakio-Kyprinou (Fylakio) detention facilities. Two detained migrants described to us how Greek police forcibly pushed them across the river into Turkey from where Turkish authorities sent them back to Afghanistan."¹²

Het rapport van drie NGO's, NOAS (Noorwegen), Norwegian Helsinki Committee et AITHMA (Griekenland) gaan nog verder aangezien zij vier concrete gevallen bespreken van refoulement: uitwijzing van personen die geen lopende asielaanvraag hebben, uitwijzing van personen die tijdens hun arrestatie asiel hebben aangevraagd, uitwijzing van personen waarvan de asielaanvraag tijdens hun gevangenschap werd geregistreerd, en tot slot, uitwijzing van geregistreerde asielzoekers waarvan de asielprocedure nog hangende is.¹³

Indien verzoeker naar Griekenland wordt overgebracht, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoeker zich in één van de bovenvermelde gevallen zal bevinden en aldus riskeert terug in zijn land van herkomst te belanden zonder dat zijn asielaanvraag werd onderzocht.

Dat er wel degelijk een risico op "refoulement" vanuit Griekenland bestaat, blijkt nog uit de uitspraak van het EHRM op 22 januari 2009 in de zaak Ali Mohamed tegen Frankrijk, (n° 44989/08) waarbij het Hof opnieuw besliste een 'interim measure' toe te wijzen,

3. Juridische bijstand en opvolging van de asielprocedure

Hetzelfde rapport maakt eveneens gewag van de onmogelijkheid voor de asielzoeker om beroep te doen op een advocaat: « Asylum seekers are not consistently given any information about their right to legal assistance or about how aid can be obtained. Lawyers have to contact asylum seekers on their own initiative in order to advise and represent them, since there is no arrangement for authorities to assign a legal representative to an asylum seeker. Lawyers are often required to expend considerable effort ensuring that asylum seekers are granted fundamental rights, that should automatically be guaranteed by the state in accordance with EU law (e.g. access to the asylum procedure and provision of the asylum seekers basic needs, such as housing). On top of all of this, lawyers complain of not having access to their clients files. In Us most recent report Human Rights Watch describes that even where local lawyers and the Greek Council for Refugees tried ¹⁶ to intervene (the latter with the responsible Ministry), a group of 18 asylum seekers, including unaccompanied minors, were refused permission to lodge an asylum application and were deported to Turkey. Finally lawyers experience problems in being allowed access to all detention centres and can therefore not help asylum seekers with their asylum application, "¹⁴

Ondanks de garanties die voortvloeien uit het Dublin II Verordening, moet men vaststellen dat in de praktijk, eenmaal men de luchthaven verlaten heeft, de tekortkomingen betrekking hebben op al de asielzoekers, of zij nu werden overgedragen aan Griekenland onder toepassing van de Dublin II Verordening of niet. Volgens informatie van het Rode Kruis van Oostenrijk en Caritas Oostenrijk blijkt eveneens het volgende: "Dublin returnees are usually able to lodge their asylum claims at Athens airport and receive their pink cards (asylum seekers' IDs) there within a few days after their arrival. (...) Nevertheless there seem to be other serious problems for these people, mainly caused by lacking procedural guarantees, information, translation and resources for legal counselling. This apparently very frequently leads to a premature abortion of the asylum procedure, a failure to lodge an appeal within the 30 day deadline and other problems."¹⁵

4. Nieuwe asielprocedure

In juli 2009 werd de Griekse asielprocedure grondig hervormd. De mogelijkheid van beroep werd ongedaan gemaakt en de enige mogelijkheid die nu open staat tegen een negatieve beslissing in eerste aanleg is een beroep bij de Raad van State, een rechtscollege dat niet oordeelt over de feiten.

Hierop stelde het UNHCR onmiddellijk een einde aan de samenwerking met de Griekse autoriteiten aangezien deze hervorming nog minder garanties zou bieden dan voorheen reeds het geval was.

"The new Presidential Decree modified Presidential Decree 90 from 2008. The intention is now that asylum claims will be examined at one final stage by Police Directors all over the country, who will be assisted by advisory committees. These advisory committees will consist of two police officers, one representative of the Region and one representative of the UNHCR. The Appeals' Board is abolished and loses its influence, also with regards to pending claims. The one legal remedy now available to asylum seekers is to submit an appeal to the Council of the State, the Higher Administrative Court, which does not deal with the essence of their claim.

This change represents a serious setback, since the treatment of asylum seekers in Greece, already unacceptable, will deteriorate still further under the intended new/ status determination system - it envisages responsibility for assessing claims at first instance should lie with police directorates.

The UNHCR considered that these new developments were "likely to make protection in Greece even more elusive for those who need it", and on 17 July 2009 felt compelled to state that they will not participate in the new asylum procedure:

The new PD decentralises asylum decision-making at first instance to over 50 police directorates across the country which are faced with serious shortcomings related to expert personnel, interpretation services and legal aid.

It also abolishes the existing appeals' board, which was the decision-making body at second instance, and only maintains a limited judicial review before the Council of State, thus not guaranteeing the rights to an "effective remedy". Furthermore by designating the Alternate Minister of Public Order as the decision-making authority for the pending appeals (backlog), it would not be compatible with EU Legislation that requires an independent organ from the first instance decision-making body.

In light of the above, at the present stage the UNHCR cannot participate either at the Advisory Refugee Committees for the examination of the asylum claims at first instance or at the Advisory Appeals' Committees for the examination of the backlog of some 30,000 pending appeals"

In 2007 bedroeg het erkenningspercentage in Griekenland in eerste aanleg 0,04%. De eerste 6 maanden van 2008, bedroeg dit 0,03%.¹⁷

Na enkele maanden na de inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure blijkt dat de nieuwe procedure in de praktijk de gehele asielpolitiek heeft verstoord: « In July 2009, Presidential Decree 81/2009 entered into force. This decree changes the Greek asylum procedure in a number of important ways, including the personal interview. Despite its entry into force, in practice this Decree has not yet been fully implemented. Few personal interviews have been conducted since it came into effect. Instead, most interviews are postponed. How this backlog will be handled remains unclear, especially since there is a severe lack of qualified interpreters and specifically trained staff that could conduct interviews.'

De hervorming voorziet in een decentralisatie die niet realistisch is gezien de beperkte middelen en het beperkte niveau van opleiding: "(...) civil servants working for the Region have also systematically failed to show up for interviews to be conducted by the committees, which have consequently been postponed. This means that in practice the Committee has not been able to operate as described above. As a result most interviews have been postponed for three months. Some interviews have however been carried out. Instead of constituting an improvement to flawed asylum procedures, the new Decree actually negatively influences the quality of interviews. Personal interviews are now decentralised and spreads the job of interviewing asylum seekers to police directorates throughout the country. Police officers have a host of other duties and lack training in asylum law or in conducting interviews with fearful and traumatized asylum seekers."¹⁹

Tot slot; "Pursuant to Presidential Decree 81/2009 asylum seekers will no longer be able to have the rejection of their asylum application reviewed on its merits by a designated appeals board. After the decision to reject the asylum application there exists only the possibility to initiate a procedure before the Council of State. The Council of State will however only examine whether the decision has been made in accordance with the law, it is not able to review the decision on its merits. This abolishment of the second instance procedure, is especially alarming, now that the asylum seekers as a result of the refusal of the UNHCR to participate in first instance decision making, are now exclusively left to the judgment of police officers, who have not received appropriate and sufficient training for this task."²⁰

5. Niet begeleide minderjarigen

Uit een groot aantal rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties blijkt dat Griekenland geen enkele bescherming biedt met betrekking tot deze kwetsbare groep waartoe verzoeker behoort.

"The UNHCR reports that Greek authorities entrusted with the protection of their rights rarely intervene in matters relating to their reception or welfare rights. In the Human Rights Watch Report Left to Survive (2008), some children said they did not want to apply for asylum because they had experienced ill-treatment and violence at the hands of state agents."

Bovendien blijkt dat ook deze groep van minderjarigen het risico op refoulement loopt.

"The HRW report also highlighted that the practice of refoulement, rejection at the borders and return to Turkey potentially bars children from seeking asylum in the same way that it does for adult asylum seekers in Greece. here is no provision in Greek law that requires the authorities to assess whether a deportation of an unaccompanied child is in his or her best interests, or whether adequate care is available upon return. The 2001 Greece-Turkey Readmission Agreement described in more detail in a later chapter, does not contain any exceptions for unaccompanied children."²¹

Ook het geciteerde rapport van Thomas Hammarberg maakt gewag van een zaak van refoulement van een minderjarige Afghaan: "During his visit to Greece the Commissioner was also informed by the Greek

*Council for Refugees of a disturbing case of a 15-year-old Afghan boy who in September 2008 was reportedly arrested in Greece, immediately deported back to Turkey and subsequently to his home country.*²²

*Een ander bericht komt van ECRE, the European Council on Refugees and Exiles waarbij de politie in Athene een 14-jarige Afghaanse asielzoeker aanhield omdat die zijn originele asielverblijfskaart niet bij had. Tegen alle regels in, leverde de politie de jongen uit aan de immigratiedienst met het oog op deportatie. Zelfs nadat zijn moeder de originele verblijfskaart toonde, bleef de jongen vastgehouden in het deportatiecentrum. Aan de moeder werd het recht ontzegd haar zoon te bezoeken. Al die tijd verbleef de jongen in een cel, samen met volwassenen. Pas na tussenkomst van de Griekse vluchtelingenorganisatie werd de jongen vrijgelaten*²³.

Tot slot wordt deze problematiek ook besproken in 'UNHCR observations on Greece as a country of asylum, December 2009

*UNHCR works in close cooperation with the Greek Council for Refugees (GCR). The Council recorded at least seven cases of unaccompanied children returned to Greece during 2009*²⁴. *In only one of those cases was the Public Prosecutor informed of the arrival of the child, thereby triggering the Public Prosecutor's responsibility for guardianship and for notifying the Ministry of Health and Social Solidarity of the need for appropriate accommodation. Even in this case, the child stayed in a detention center for more than two months, awaiting a place in a reception center. In the other six cases, the children were released either with their "pink cards" or with a Police Note referring them to Petrou Rail.*

No assistance or care arrangements were made. The children were not offered accommodation or other assistance.

In two of those six cases, both returned from Finland, the children were registered with duplicate data, as children and as adults. According to the Police Notes, they were registered as adults at the time of their initial entry to Greece. The Finnish authorities, however, had registered them as children. Upon return to Greece, they received pink cards indicating they were adults. Following communication by GCR with the Dublin Unit of the Ministry of Interior, the latter confirmed that the Finnish authorities had registered them as children and that the transfer process had been governed by the fact that they were children. Reportedly, the Dublin Unit confirmed that both sets of data (registering them as adults, and as children below the age of 18 years) were registered in their file and that all police authorities should act with reference to both data.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet zomaar kan verschuilen achter het feit dat de richtlijnen werden omgezet in de nationale wetgeving van Griekenland en dat de Griekse staat aldus dezelfde objectieve garanties biedt als België nu de aangehaalde internationale rapporten het tegendeel stellen.

Dat een mogelijke dreiging voor verzoeker om, zonder dat zijn asielaanvraag op zorgvuldige wijze inhoudelijk is beoordeeld, uitgezet te worden naar een derde land waar het (ook) niet mogelijk is om een asielprocedure te doorlopen en waarvan het algemeen bekend is dat dit land refouleeert, duidelijk in strijd is met artikel 3 EVRM.

Niettegenstaande hetgeen voorafgaat, heeft de tegenpartij beslist om verzoeker over te dragen aan de Griekse autoriteiten enkel op grond van diens stilzwijgen, zonder garantie dat de asielaanvraag van verzoeker door Griekenland zal behandeld worden en zonder garantie op een adequate opvang enkel en louter op basis van de directe werking van de hogervermelde Europese richtlijnen."

3.8 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

3.9 Verzoeker kan vooreerst niet worden bijgetreden in zijn opmerking dat België tekort komt aan zijn verplichtingen in het kader van de Dublin-II-Verordening door geen voorafgaandelijke garanties te bekomen van de Griekse overheid aangezien de Dublin-II-Verordening geen dergelijke verplichting omvat.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot algemene beschouwingen maar verzuimt aan te tonen dat zijn rechten als asielzoeker zullen worden miskend. Zo dient erop te worden gewezen dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoeker in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend. Tijdens dit gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakt hij evenmin melding van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in

Griekenland in de onmogelijkheid was om zich te laten registreren als asielzoeker aangezien hij nergens meldt hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen, laat staan waarom hem dit werd geweigerd dan wel onmogelijk gemaakt. Dit klemmt des te meer daar blijkt dat verzoeker ongeveer één à twee weken in Griekenland heeft verbleven. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker ter gelegenheid van het interview dat op 6 januari 2010 van verzoeker werd afgenomen op de vraag of er een specifieke reden was waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen het volgende antwoordde: *“Omwille van zijn broer die hier verblijft.”*

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt zich *in casu* tot een theoretische uiteenzetting en het citeren van rapporten maar verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan. Verzoekers betoog maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verweerder heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland haar verdragsverplichtingen zal nakomen (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. T. Verenigd Koninkrijk).

Rekening houdende met voorgaande analyse dient te worden vastgesteld, enerzijds, waar de verzoeker aanvoert dat de verweerder geen enkele specifieke garantie bekam van de Griekse autoriteiten, zijn betoog, als een blote bewering overkomt, nu hij verzuimt aan te geven welk soort van garanties in welke stap van de asielprocedure hij voor ogen heeft en anderzijds, waar hij aanvoert dat het risico te lopen om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang, het beweerde als speculatief en hypothetisch voorkomt, nu hij binnen deze context op generlei wijze aannemelijk maakt op geen daadwerkelijke rechtsbescherming te kunnen rekenen.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (*“de soevereiniteitsclausule”*) stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag, met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek rechtstreeks of onrechtstreeks zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De betrokken staat, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”* Vrije vertaling: *‘Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen’*). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat, uitzonderlijk, in de zaken waar de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan aangewend worden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voor handen zijn om aan te nemen dat de desbetreffende praktijk bestaat en dat zij deel uitmaakt van die betrokken groep (zie EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan bewijst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot die betrokken groep (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 80; EHRM, *Salah Seekh v. Nederland*, 23 mei 2007, § 148; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

Wanneer de verzoekende partij als asielzoeker geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet haar land van herkomst is, kan zij enerzijds inroepen dat zij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van foltering en of van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat zij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar haar land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

In de eerste hypothese is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen, onder voorbehoud van de hypothese zoals *supra* uiteengezet waarbij verzoeker aanvoert deel uit te maken van een groep die op systematische wijze blootgesteld wordt aan mishandelingen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd. Zoals hoger reeds besproken blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker *in concreto* kan aantonen dat hij een reëel risico loopt in Griekenland.

Wat de tweede hypothese betreft, die kan omschreven worden als 'het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis*

internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

Wat Griekenland betreft, de staat die in voorliggende zaak aangeduid werd als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, merkt de Raad op dat de verzoeker een rapport van het UNHCR aanbrengt dat de lidstaten van de Europese Unie adviseert om de terugleiding van asielzoekers naar Griekenland in het kader van de Dublin-II-Verordening te beperken. Op basis van deze officiële stukken blijkt dat de vraag of asielzoekers in Griekenland toegang hebben tot een billijke procedure in overeenstemming met de Europese regelgeving minstens zorgwekkend is.

Het enkele feit dat de asielprocedure die van toepassing is in een lidstaat van de Europese Unie tekortkomingen kent, volstaat echter niet om vast te stellen dat de terugleiding van verzoeker naar voornoemde staat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Immers, het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, door de Belgische staat of door het land waarnaar de Belgische staat voornoemde terugleidde, vormt op zich geen schending van deze bepaling. Een dergelijke schending kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

De terugleiding van een asielaanvrager naar de staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische staat in uitvoering van artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander land en dat hij anderzijds aantoont dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker aanvoert dat hij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Griekenland. De Raad stelt anderzijds vast dat verzoeker verklaarde één à twee weken in Griekenland te hebben verbleven en nergens melding heeft gemaakt van onmenselijke of vernederende behandelingen tijdens deze weken. Verzoeker heeft verklaard dat hij in België zijn asielaanvraag wil indienen omdat zijn broer hier verblijft. Verzoeker toont echter niet aan zich in een behoeftige toestand te hebben bevonden in Griekenland aangezien hij een bedrag van 10.000 euro heeft betaald om naar België te komen. Evenmin toont verzoeker aan dat hij (financieel, medisch...) afhankelijk was van zijn broer, alvorens hij naar België is gekomen. De bestreden beslissing merkt dienaangaande terecht op dat zijn broer niet tot het gezin van verzoeker behoort zoals gedefinieerd in artikel 2i van de Dublin-II-Verordening. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd te Samos op 3 november 2008. Verzoeker heeft niet verklaard dat hij naar aanleiding van deze registratie in de onmogelijkheid was om een asielaanvraag in te dienen. Hij verliet Griekenland op vrijwillige basis. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen op welke wijze hij *in concreto* en met betrekking tot zijn specifieke situatie een dergelijk risico loopt bij terugkeer naar Griekenland.

De Raad merkt tevens op dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen.

Waar verzoeker verwijst naar de problematiek van niet begeleide minderjarigen in Griekenland en stelt dat hij tot deze kwetsbare groep behoort, wijst de Raad op de bespreking onder het eerste middel en het feit dat verzoeker, volgens een beslissing van de Dienst Voogdij van 10 september 2009 als een meerderjarige wordt beschouwd waardoor dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN